

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

arrest nr. 9529 van 4 april 2008
in de zaak X/ lde kamer

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE lde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2008 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 maart 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 maart 2008, alsook van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 1 april 2008 tot heropsluiting, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2008 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 april 2008 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DASSEN, loco advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak:

De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben en al geruime tijd in België te verblijven.

Zij kwam voor het eerst in België aan in 1993.

De verzoekende partij heeft een relatie met de heer R.D., met wie zij in Nigeria gehuwd is in 1996.

Pas in 2003 kwam de verzoekende partij terug naar België. Zij meldde zich op 16 september 2003 bij het stadsbestuur in Antwerpen aan. Zij was in het bezit van een geldig Nigeriaans paspoort, voorzien van een Duits toeristenvisum type C, geldig tot 30 september 2003.

In 2006 meldde de verzoekende partij zich bij de gemeente aan ter registratie van het in 1996 te Nigeria afgesloten huwelijk.

De overschrijving van het huwelijk in België werd geweigerd. Hiertegen heeft de verzoekende partij een beroep aangetekend bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen.

Op 28 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 1 april 2008 werd een poging ondernomen om de verzoekende partij te repatriëren. De verzoekende partij weigerde en tengevolge hiervan werd op 1 april 2008 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot heropsluiting genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid:

In zoverre het beroep wordt ingesteld tegen de beslissing tot vrijheidsberoving en de beslissing tot heropsluiting, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op te merken dat artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziet dat de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen bevoegd is om zich uit te spreken of de maatregel van vrijheidsberoving in overeenstemming is met de wet.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de beslissing tot vrijheidsberoving en beslissing tot heropsluiting is derhalve onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid:

Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.1. De uiterst dringende noodzakelijkheid:

Wat de voorwaarde betreft van de uiterst dringende noodzakelijkheid bepaalt artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat: "Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt

aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen". Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn herleid, moet de verantwoording door de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing evident zijn, dit wil zeggen klaarblijkelijk, dit is op het eerste gezicht onbetwistbaar. De verzoekende partij dient de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig. Enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht.

Wat de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft voert de verzoekende partij aan dat zij thans is opgesloten in het centrum voor illegalen te Merksplas, dat men haar heeft trachten te repatriëren op 1 april 2008, dat zij weigerde en aldus opnieuw werd opgesloten en dat een gedwongen repatriëring op elk ogenblik kan plaatsvinden.

Uit de geschetste omstandigheden blijkt dat de verwerende partij de intentie heeft het bevel daadwerkelijk ten uitvoer te leggen. Het bevel werd op 28 maart 2008 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd op 2 april 2008 ingediend. Er kan bijgevolg aangenomen worden dat de verzoekende partij alert en diligent heeft gereageerd.

2.2. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

Wat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft stelt de verzoekende partij dat de beslissing tot gevolg heeft dat ze naar Nigeria dient te vertrekken, dat zij zich niet zal kunnen verweren tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar tot burgerlijke stand om het huwelijk over te schrijven, dat zij haar recht op privé en gezinsleven niet meer zal kunnen uitoefenen, dat zij gescheiden zal worden van haar echtgenoot, dat zij in haar land van herkomst niets of niemand meer heeft, dat de beslissing niet in verhouding staat tot artikel 8 EVRM, dat de ernst van het middel dermate groot is dat er rekening mee dient te worden gehouden bij de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Bij de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient rekening te worden gehouden met het feit dat het nadeel specifiek en rechtstreeks moet voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt dat moet worden aangetoond dat het besluit waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevraagd aan de oorsprong ligt van het nadeel. Het nadeel dat de verzoekende partij inroept mag niet in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan haar eigen toedoen te wijten zijn. Zij mag door haar eigen gedragingen niet aan de basis liggen van de toestand waarin ze zegt verzeild te zijn geraakt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De verzoekende partij wist en betwist ook niet, dat haar visum vervallen was sinds 1 oktober 2003, doch heeft nagelaten haar verblijfssituatie te regulariseren. Zij verbleef sindsdien aldus illegaal op het Belgische grondgebied en hoorde aldus te weten dat ze bij om het even welke controle het land dreigde te worden uitgezet. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vloeit niet voort uit het bevel om het grondgebied te verlaten dat gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, vermits de verzoekende partij niet in het bezit was van een rechtsgeldig visum, doch vloeit voort uit de nalatigheid van de verzoekende partij om haar verblijfssituatie te regulariseren.

Ook wat het argument van de verzoekende partij betreft dat zij niet zal kunnen gennieten van een recht op gezinsleven waar zij volgens artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) recht op heeft, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk maakt. Vooreerst stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de verzoekende partij in 1996 met haar echtgenoot in Nigeria huwde, doch pas in 2003 naar België kwam, zonder enig contact te hebben onderhouden met hem. Verder merkt Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat artikel 8 EVRM de verzoekende partij niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het rijk binnen te komen (R.v.St., nr. 48.653, 20 juli 1994). Uit artikel 8 EVRM kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling een staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. Bovendien heeft de teruggedrijving niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar echtgenoot zal worden gescheiden. Zij dient enkel tijdelijk het land te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Bovendien kan de verzoekende partij zich steeds laten vergezellen door haar levenspartner.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij zich niet op gepaste wijze zal kunnen verweren tegen de beslissing van de ambtenaar van Burgerlijke Stand, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de verzoekende partij, bij monde van haar advocaat, een eenzijdig verzoekschrift heeft ingediend bij de rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen en dat niets haar belet zich verder te laten verdedigen door haar advocaat. Een persoonlijke verschijning is niet vereist. Aldus toont de verzoekende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

Tot slot stelt de verzoekende partij dat zij niets of niemand meer heeft in haar land van herkomst. Te dezen stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een gratuite bewering en niet aannemelijk maakt dat zij niets of niemand meer heeft in het land waar zij het grootste deel van haar leven heeft doorgebracht. Ook hier slaagt de verzoekende partij er niet aan te tonen dat zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

De verzoekende partij heeft bijgevolg niet aangetoond dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 4 april 2008 door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. Ph. DE SMET,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ph. DE SMET.

J. CAMU.